

SFÂNTUL NICOLAE VELIMIROVICI

VESTEA CEA BUNĂ

Care este țelul pocăinței și al credinței în Evanghelie ne vor arăta aceste două cuvinte din Sfânta Scriptură. *Ce este omul?* „Eu sunt vierme, iar nu om”, a zis Proorocul David. *Ce trebuie să fie omul?* „Dumnezei sunteți și fii ai lui Dumnezeu” – acest cuvânt a fost rostit de chiar gura Mântuitorului Hristos. A transforma viermele în dumnezeu și fiu al lui Dumnezeu – acesta este țelul pocăinței și al credinței în Evanghelie.

Ce înseamnă a crede în Evanghelie? Înseamnă a crede în Vestea de Bucurie pe care Vestitorul Ceresc, Dumnezeu, a adus-o neamului omenesc. Cu alte cuvinte, înseamnă a crede în Domnul Hristos și în descoperirea Sa.

Oare nimeni înainte de Hristos nu a anunțat Vestea de Bucurie? Oare

chiar nimeni dintre atâția înțelepți, filosofi, învățători, dătători de lege, împărați și prooroci? Nici unul, chiar nici unul. Nu a putut nici unul din ei să cunoască Vestea de Bucurie, și cu atât mai puțin să o anunțe, deoarece erau pământești și grăiau de pe pământ (cf. Ioan 3, 31).

Numai „Cel ce a venit din Cer, Fiul Omului Care este în cer”, putea să dea mărturie lumii despre ce este în Ceruri, cum este Dumnezeu, care sunt realitățile duhovnicești ale acelei lumi, cum este lumea duhovnicească din jurul lui Dumnezeu și ce se întâmplă cu sufletele omenești după moartea trupească. „Eu spre aceasta M-am născut și pentru aceasta am venit în lume, ca să dau mărturie pentru adevăr” (Ioan 18, 37), adevărul pe care nimeni, niciodată, din cei născuți din pământ, nu l-a putut mărturisi. Și mărturia Lui o numește Vestea cea Bună.

Sursa: **Sfântul Nicolae Velimirovici**, *Prin dragostea Ta și noi iubim*, Editura Predania

PROGRAMUL LITURGIC

Marți 13 septembrie	18:00	Vecernia și Litia
Miercuri 14 septembrie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Înălțarea Sfintei Cruci
Sâmbătă 17 septembrie	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 18 septembrie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. Galateni 2, 16-20; Ev. Marcu 8, 34-38; 9, 1; glas 5, voscr. 3 → Duminica după Înălțarea Sfintei Cruci (Luarea Crucii și urmarea lui Hristos)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe **sfantul-ilie.ro**.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

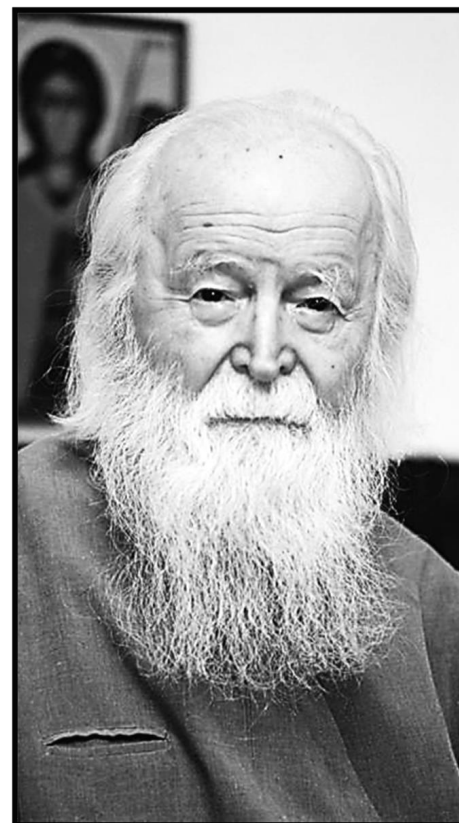
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Cine nu respiră, nu trăiește; cine nu se roagă, nu respiră har.”

– Părintele Mihai Lungeanu

Nr. 453 / 11 septembrie 2022

PĂRINTELE
SOFIAN BOGHIU

1912 – 2002

† 14 SEPTEMBRIE

UNDE ESTE DUMNEZEU, SE STRICĂ MÂNDRIA ȘI TOATE RELELE SE ÎNDEPĂRTEAZĂ

Noi vorbim cu gura, dar cu mintea suntem departe. Și ne muștră Iisus Hristos, spunea contemporanilor Săi acest lucru care ne doare și acum când îl auzim: „Poporul acesta Mă cinstește numai cu buzele, iar cu inima este departe de Mine” (Isaia 29, 13; Matei 15, 8). Și atunci, dacă e departe, așteaptă. Noi însă suferim... Ne rugăm cu rugăciunile obișnuite și plecăm din biserică sau de la locul de rugăciune tot așa de răi, cum am fost până atunci. De ce? N-am avut acest contact, această legătură cu această Forță, care ne poate liniști, ne poate inspira, ne poate da puteri, ne poate da răvnă pentru Dumnezeu, pentru bine, pentru frumos, pentru fapta bună, pentru dragostea față de oameni. Suntem mereu oțărâți, otrăviți, nervoși, foarte sensibili, ne

jignește cineva cu un cuvânt nepotrivit... gata! Suntem gata să-i răspundem cu violență. Pentru că la noi este acest vifor, această tulburare lăuntrică, și de aceea zic că este nevoie de această despățimire, de această curățire lăuntrică. Și aceasta este o luptă, grija noastră trebuie să fie permanentă. Așa cum, dacă vrei să-ți aprinzi becul în cameră, trebuie să fie pus ceva în priză, ca să poată lumina dintr-o dată. Însă suntem cu priza întreruptă adeseori, când ne rugăm, nu putem avea legătură cu Sursa de lumină și de dragoste și de putere, și de aceea stăm așa, într-un fel de penumbră sau de întuneric.

*

Este un gând răspândit între creștini după care smerenia este umilință netrebnică. Nu trebuie să uităm însă că, pe Cel care S-a smerit pe cruce, cu mâinile și picioarele găurite de cuie și cu sulița împunsă în coastă, în Vinerea Mare, smerirea cea adevărată, dumnezeiască, L-a ajutat să învieze din morți.

Smerenia este o mare demnitate sufletească. Dumneavoastră știți, fără să vă mai spun amănunte, că un om mândru, plin de sine, orgolios, se bate cu pumnul în piept, iar ceilalți nu mai există pentru el. O părere pe care i-o spui nu o primește; eu sunt un prost, el e foarte deștept. Dar există și persoane care răspund

cuviincios, smerit, în orice împrejurare. Și pe cine alegeți? Eu cred că alegeți pe un om cu bună-cuviință. Ai încredere în el, e serios și tot ce produce el e valoros.

Un act de smerenie mărunță – așa cum mărunți suntem și noi –, de bună-cuviință și de seriozitate este sinceritatea. Așa este omul: când este smerit, este și sincer, este și conștiincios, iar ceea ce face el dănuiește. Pe când la oamenii mândri și lucrul lor e superficial, făcut în grabă și cu lipsă de vrednicie, de seriozitate. Ei nu cred în nimic, nu cred în Dumnezeu sau, chiar dacă mai cred, se închină de formă. Un om smerit e un om care ține legătura cu Dumnezeu prin rugăciune. Și Dumnezeu, fiindcă este smerit și plin de dragoste, îl inspiră pe cel smerit ca în toate să fie pe cât se poate de împlinit. Aceasta însă rămâne pentru fiecare să experimenteze în propria sa viață.

*

Este o rugăciune plină de putere – care vine de la Mântuitorul nostru și de la Sfinții Apostoli – și este cuprinsă în aceste cuvinte: Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul. Această rugăciune este scurtă și de aceea poate fi spusă oriunde și oricând, stând sau mergând. Chipul nefăcut de mână al Mântuitorului.

În lumea modernă (în această grabă a vieții când nu avem timp

de rugăciune îndelungă în camera noastră, în fața icoanei și a candeliei aprinse) putem spune această rugăciune, în orice loc și în orice timp din viața noastră. Iar Iisus Hristos, Care este prezent în viața noastră totdeauna, ne ascultă această rugăciune care este închinată numelui Lui, plin de putere. Strădania noastră sinceră și statornică prin chemarea deasă a numelui Domnului ne este de mare folos; prin această rugăciune – slăbănoagă așa cum este ea – dobândim simțul prezenței lui Dumnezeu în viața noastră. Simțim că nu suntem singuri, numai cu oamenii, simțim că El este de față, simțim ajutorul Lui real în viața noastră. Ne luminează mintea să înțelegem, să adâncim, să ne placă Sfintele Scripturi. Ne ajută să simțim că bucuriile cerești sunt infinit mai mari și mai frumoase decât bucuriile pământești.

Rugăciunea inimii presupune stăruință în chemarea numelui Domnului, stăruință cu multă luare-aminte și într-un duh smerit. Cei care se angajează la această rugăciune, auzind multe lucruri despre ea, vor să și-o însușească, dar nu au cu ei și mijloacele ajutoare, în primul rând nu au răbdare să o zică încontinuu. Ea ar trebui să fie o rugăciune neîncetată, după cum ne îndeamnă Sfântul Apostol Pavel (I Tesaloniceni 5, 17). În viața noastră obișnuită sunt fel de fel de

preocupări care ne atrag. Suntem risipiți și această rugăciune se întrerupe foarte des. Nu avem continuitate duhovnicească, nu putem să ne păstrăm în duh de rugăciune. Mintea noastră deseori răătăcește, se întâlnește cu fel de fel de alte probleme, străine de rugăciune. Și, de fapt, nu ne rugăm încontinuu, iar asta dăunează foarte mult.

Pe urmă, atunci când ne rugăm, avem de multe ori înlăuntrul nostru niște rămășițe de ură. Suntem certați cu cineva, dar nu băgăm de seamă. Însă, când suntem certați cu cineva, nu prinde rugăciunea; nu se prinde, ne rugăm ca la un obiect. E o trăncăneală. Și desigur că, în asemenea condiții, nici Rugăciunea inimii nu o putem dobândi.

Mai este și această smerenie în care trebuie să fie rostită rugăciunea. Smerenia! Suntem străini de ea! Dacă prinde puțin rugăciunea în noi, avem un fel de fectare proprie – „Iată unde am ajuns eu!"; și atunci o luăm din nou de la început și tot batem pasul pe loc. Dar în Rugăciunea inimii, chiar dacă nu ajungem la punctul ei culminant, faptul că noi chemăm numele Domnului ne este de mare folos. Unde este Dumnezeu, toate lucrurile se liniștesc și devin favorabile pentru interiorul nostru. Se strică mândria și toate relele se îndepărtează.

Sursa: manastireasuruceni.md